

Вий, грими, казися, буре,
громами ревни
і огнем чоло понуре
мигом проясни!

Я сміюсь з реву твого
і жартую з грому!
Гук весілля чортівського
любий серцю мому.

Втіху дикую справляє
гуркіт сей мені;
в серці біль і гнів гуляє
під твої пісні.

Серця буря в тобі, буре,
грає ще живійше,
і лице твоє понуре
над тишу милійше.

Вий, гуляй! Мені так мило!
Громом хмари рий,
ліс ламай, могуча сило,
землю грузом крий!

Так! Живійш! Яка ж ти красна!
Не грими ж бо пусто!
Стяжко ясна! Стяжко ясна!
Бий! Та густо, густо!

Бий! А серед блиску й гуку
й мене не лиши!

Вдар у мене й серця муку
громом заглуши!

Ріпнів, д. 27 цвітня 1896

Вперше надруковано в «Літературно-Науковому Віснику», Львів, 1898, т. 4, кн. 12.

Текст наводиться за збірником [Олександр Козловський. Поезії](#). — Бібліотека поета.
Радянський письменник. — Київ, 1966